

[Clausager.]

rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Venstre har mange Steder Flertallet i Kommunerne, men de ændrer det ikke, men hvorfor skal vi nu koge det op igen? det talte vi jo om ved første Behandling. Jeg ved bestemte Eksempler paa, at man fra Venstres Side har lagt sig i Selen for at faa rettet dette Forhold, og nogle Steder har man faaet det rettet, og andre Steder er det strandet paa Grund af socialdemokratisk og radikal Modstand, men selv om man kan gennemføre det, er dermed ikke Sagen klar, thi der er en Ting, vi ikke maa glemme, og det er det, at der hviler alt for store kommunale Udgifter baade paa fast Ejendom og paa personlig Indkomst ude paa Landet. Og det, der var Kærnepunktet i Venstres Ændringsforslag til Forslaget om Udligningsfonden, var det, at disse Udgifter delvis skulde løftes ud, og bæres af Staten gennem en Statsindkomstskat. Det vilde hjælpe, saa vilde man kunne komme til rimeligere Forhold.

Hvad Forslaget eller rettere sagt Ændringsforslagene angaar, har vi, som jeg sagde før, ikke stillet Ændringsforslag. Vi har selvfølgelig hørt paa Forhandlingerne i Udvalget og sagt et Par Ord nu og da, men blande os stærkt i det vilde vi ikke, fordi vi altsaa ikke vilde stemme for det eller imod det til sidst. Den Ændring, der er foreslaaet, væsentlig ved Indsats fra konservativ og radikal Side, om at rette de 4 pCt. til 5 i Lighed med, hvad der er Tilfældet i vor sædvanlige Aktieselskabsbeskatning, er vist rigtig, men i Betragtning af, at vi ikke vil tage Stilling til selve Forslaget, gør vi det heller ikke til Ændringsforslaget.

Hvad Merindkomstskatten angaar, vilde jeg paa Partiets Vegne, hvis vi kunde have stemt for den, hvis den skulde have været brugt til et rigtigt Formaal, have sat ind paa enkelte Punkter. Jeg vilde saaledes have lagt megen Vægt paa, at man kunde komme til at vælge det rigtigst mulige Udgangspunkt for Sammenligning af Indkomsten dengang og nu. Det er af Betydning at finde det rigtigst mulige Udgangspunkt, og jeg er meget i Tvivl om, at man har fundet det her. Jeg vil erkende, at hvis man gaar langt tilbage for at finde Normalaar, bliver de andre Forhold, der kan tænkes at have været foranderlige, selvfølgelig mere fremtrædende, og derfor maa man ogsaa — det er det næste, jeg vil sige — give Lejlighed til talrige Dispensationer.

Den ærede Ordfører sagde, at Flertallet havde ikke ment, det var nødvendigt

at give Finansministeren større Dispensationsret. Jo, jeg tror, det er nødvendigt, hvis man skal faa en Merindkomstskat, der rammer nogenlunde rigtigt, med andre Ord en Merindkomstskat, jeg kan bedst sige det saadan, der saa vidt muligt tager en Del af den Fordel, Valutacentralen har givet en Del Virksomheder her i Landet — det er jo i Grunden, det vi vil —, og ikke rammer de andre, der i Kraft af egen Dygtighed eller i Kraft af, at de er avanceret til en større Forretning fra en mindre, har faaet større Indkomst. Det er jo ikke saa meget dem, vi sigter paa, det er dem, der har haft Fordel af Statsbegunstigelsen gennem Valutacentralen. Men for at kunne gøre det mener jeg, man maa være meget omhyggelig med at finde det rigtige Udgangspunkt for Sammenligning med den nuværende Indkomst og dernæst give en temmelig stor Dispensationsret, men det har Finansministeren ikke villet, og jeg tror nok, at han har anlagt den Betragtning, at det vilde betyde, at Skatten gav mindre, end den vilde give nu, og det kan vist være rigtigt nok, men jeg har da den Tro til Finansministeren, at han ikke bryder sig om at faa en Merindkomstskat, der ikke er en Merindkomstskat, det kan man da knap nok være bekendt. Saa kan man tage Skatten som Tillægsskat. Hvor der er Rimelighed for at give Dispensation, maa man gøre det, naar det er helt andre Ting, der betinger en større Indkomst nu end i den Tid, hvormed man sammenligner. Thi man kan da ikke anlægge den Betragtning: jeg tager den Skat, der giver mest; den er lovlig meget i Familie med Landevejsrøveren, der tager fra de Folk, der har rigeligt i Lommen, og ikke fra andre. Man maa dog anlægge den Betragtning, at man tager den Skat, der er rimeligst og retfærdigst. Skyldes en Merindkomst Statsbegunstigelse, tager vi Skat af den, skyldes den ikke Statsbegunstigelse, gør vi det ikke.

Saa er der endelig en Ting endnu, jeg vil sige angaaende Merindkomstskatten. Jeg kan ikke rigtig faa ind i mit Hovede, at det er rigtigt at tage Merindkomstskat af de udenlandske Fortjenester, for hvis man, som jeg sagde før, navnlig sigter paa at tage Skat af en Merindkomst, som skyldes Statsbegunstigelse, man har givet danske Borgere gennem Valutacentralen, saa kan det ikke siges at falde ind herunder, at Selskaber og Forretninger har haft større Fortjeneste i Udlandet, noget, de kun kan gayne det danske Samfund ved, at der bringes Valuta hjem, medens det ikke skader en eneste Mors Sjæl herhjemme.